Baranyi Ferenc

A vers az úr

„ Én voltam Úr, a Vers csak cifra szolga,
Hulltommal hullni: ez a szolga dolga,
Ha a Nagyúr sírja szolgákat követel”

/Ady: Hunn, új legenda/

A vers az úr – a szolga én vagyok,
nem cifra és szolgálni kész se már,
a vers az úr, dolga: túlélni engem
és nem hulltommal hullni szolgamód.

A vers az úr. Csak rá hallgassatok,
amikor azt hirdeti, hogy akit
porig aláztak, porig kell azért
lehajolni, méltóság-vesztve is.
/Ne féljetek: a méltóság marad,
mert lehajolni más, mint meghajolni./

És akkor is csak rá hallgassatok,
amikor arra kér, hogy a világ
terheiből ne késsetek sosem
egy hazányit a vállatokra venni.

A versnek szót fogadva esküvel
fogadjátok meg, hogy a másikat
kíméletlenséggel becsülitek,
ha a helyzet nyíltságot követel
szerelemben s más küzdőtéren is.

A verseim igazabbak magamnál,
mindig rájuk hallgassatok, ne rám.

Mindig:
hulltom előtt, hulltom után.

/2023/

Hazaffyak és világfiak

Ezek:
kitörölnének
a nemzet emlékezetéből.

Azok:
be sem engedtek
a nemzet emlékezetébe.

Visszavárom

Megfogyatkoztam
teremtő erőben –
a Jóisten
kiköltözött belőlem.

Tó

Erdő rejtekén a tó
ezüstösen csillogó.

Lány a partra sírva ment ki,
bánatát a vízbe vetni,
ám a bánat – benne lakva –
őt is megával ragadta.

Fogva már a lány s a bánat
hálójában a hínárnak –
nincs esély kijutni onnan.

Egy tetem, de két halott van.

Erdő mélyén komor tó
Medre mostmár koporsó.

85. születésnapján – kissé megkésve – szeretettel köszöntjük
Baranyi Ferenc*et legújabb verseivel*